

ЕДНО ВРЕМЕ

Димитъръ Медара отъ Сърнено, нѣкогашенъ хергеледжия при Хаджи Петра, бѣше дошелъ, както правѣше сегизъ-тогизъ, да се види съ чича Митуша. Тѣ си поприказваха доста време (съ Медара не можеше да се говори за друго, освенъ за коне и за хергели), следъ туй чичо Митушъ отиде да види нѣкаква работа въ дама, а Медара остана самъ да го чака на сундурмата.

Медара бѣше близо осемдесетгодишенъ, много по-младъ отъ чича Митуша, запазенъ, здравъ, съ червено лице, на което, каточели неистински, стояха бѣли мустаци и бѣли вежди. Веждитѣ му бѣха почти толкозъ дебели, колкото и мустацитѣ. Отвесно на челото му, къмъ носа, се спущаше дълбока гнѣвна черта, но затуй пъкъ около устнитѣ му, подъ мустацитѣ, играеше весела усмивка. Отъ това лицето му изглеждаше и начумерено, и, въ сжщото време, закачливо весело.

Облѣченъ бѣше нѣкакъ особено. Най-напредъ се хвърляше въ очи кжсото му кожухче безъ ржкави, напъстрено съ зелени и червени шарки отъ мешинъ — листа, цвѣтя, пти-